INS INSOLVENTIERECHT UPDATES

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 23, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:6407 06-10-2026
Selectieve betalingen via cashpool in zicht van faillissement
In de aanloop naar het faillissement van twee werkmaatschappijen worden via een cashpool bedragen overgemaakt naar hun moedervennootschap. De moedervennootschap verrekent de ontvangen bedragen met haar rekening-courantvorderingen op de werkmaatschappijen. Het hof oordeelt dat sprake is van onrechtmatige selectieve betalingen waarvoor de moedervennootschap en de bestuurder hoofdelijk aansprakelijk zijn.

Rechtbank

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:10470 28-10-2026
Ontslag curator op verzoek van de rechter-commissaris
Een curator heeft de rechter-commissaris niet geïnformeerd over twee vonnissen die in eerste aanleg zijn gewezen en zonder procesmachtiging hoger beroep ingesteld. Ook nadat de rechter-commissaris de curator daar herhaaldelijk op heeft gewezen, is geen machtigingsverzoek ingediend. De rechtbank oordeelt dat de curator de taak en rol van de rechter-commissaris blijft miskennen en wijst het ontslagverzoek toe.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:6575 21-10-2026
Vorderingen curator tegen (indirect) bestuurder op grond van artikel 2:248 BW en gestelde koopovereenkomst afgewezen
Geen aansprakelijkheid (indirect) bestuurder ex artikel 2:248 BW: ondernemen met kleine marges moet mogelijk zijn en strengere keuringseisen waren niet voorzienbaar. Ook is geen koopovereenkomst met de curator tot stand gekomen.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:14822 21-10-2026

Geen aansprakelijkheid voor onzorgvuldigheden bij afkoop levensverzekeringen, omdat curator bevoegd zou zijn de polissen af te kopen

Een incassogemachtigde van ABN AMRO heeft twee levensverzekeringen afgekocht van een failliete natuurlijke persoon, terwijl ABN AMRO niet (meer) bevoegd was zich te verhalen op deze polissen. De incassogemachtigde heeft ook een brief geantedateerd. De rechtbank overweegt dat de incassogemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld, maar niet aansprakelijk is tegenover de schuldenaar omdat deze geen schade heeft geleden. Had de incassogemachtigde de polissen niet afgekocht, dan zou de curator dat hebben gedaan op grond van artikel 22a Fw.

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:6406 14-10-2026

Schenking appartementsdeel aan kinderen is paulianeus en buitengerechtelijke vernietiging heeft goederenrechtelijk effect

Een man heeft binnen een jaar voor zijn faillietverklaring zijn 50%-eigendomsdeel in een Duits appartementencomplex om niet aan zijn vier minderjarige kinderen overgedragen. De rechtbank oordeelt dat aan de vereisten van artikel 42 Fw is voldaan en dat de curator de schenking en daaropvolgende levering rechtsgeldig buitengerechtelijk heeft vernietigd.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:30073 13-10-2026

Vordering tot ontbinding huurovereenkomst en ontruiming woning moet tegen curator worden ingesteld

Eisers hebben een vordering tot ontbinding van een huurovereenkomst en ontruiming van een woning ingesteld tegen een natuurlijke persoon die failliet is. De kantonrechter overweegt dat de vordering ingesteld moet worden tegen de curator en anders geen rechtskracht heeft tegen de boedel. Eisers worden in de gelegenheid gesteld zich uit te laten over de betekenis van het faillissement voor de procedure.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:9679 29-09-2026

WHOA. Toewijzing tweede verzoek tot homologatie liquidatieakkoord

Verzoekster is niet-ontvankelijk bij het eerste verzoek tot homologatie, omdat de Belastingdienst geen stem had uitgebracht en de rechtbank het niet onaannemelijk achtte dat de Belastingdienst de enige 'in the money-klasse' was. Het tweede verzoek tot homologatie van het liquidatieakkoord wordt toegewezen. De Belastingdienst is niet in the money en geen van de afwijzingsgronden is van toepassing.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:15022 12-02-2026

Tijdig verzoek tot verlenging afkoelingsperiode houdt stand

Rechtbank Rotterdam over de verlenging van een WHOA-afkoelingsperiode: wanneer is het verzoek tijdig, en hoe wegen de belangen van schuldeisers en leasemaatschappijen?

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:2629 11-02-2026

Curator slaagt niet in aantonen onjuistheid derdenverklaring bij executoriale beslaglegging onder de Staat. Met wenk

Een curator heeft een vordering op de bestuurder van een gefailleerde vennootschap. De Staat der Nederlanden heeft gelden geïnd die in het kader van een strafrechtelijke verdenking tegen de bestuurder door de Oostenrijkse autoriteiten in beslag genomen waren. De curator legt executoriaal beslag onder de Staat tot verhaal van zijn vordering op de bestuurder, maar de Staat verklaart niets aan de bestuurder schuldig te zijn. De curator betwist de derdenverklaring van de Staat op verschillende gronden, maar de rechtbank komt tot de conclusie dat de geïnde gelden in het vermogen van de Staat zijn gevloeid en het beslag dus inderdaad geen doel getroffen heeft.

RECHTSPRAAK

Ontslag curator op verzoek van de rechter-commissaris

Een curator heeft de rechter-commissaris niet geïnformeerd over twee vonnissen die in eerste aanleg zijn gewezen en zonder procesmachtiging hoger beroep ingesteld. Ook nadat de rechter-commissaris de curator daar herhaaldelijk op heeft gewezen, is geen machtigingsverzoek ingediend. De rechtbank oordeelt dat de curator de taak en rol van de rechter-commissaris blijft miskennen en wijst het ontslagverzoek toe.

Een curator heeft drie procedures gevoerd. In eerste aanleg zijn de vorderingen van de curator in twee procedures over vermeende paulianeuze rechtshandelingen op 8 april en 20 mei 2026 afgewezen. De curator heeft de rechter-commissaris niet op de hoogte gesteld van deze uitspraken. Op 8 juli 2026 heeft de curator hoger beroep ingesteld tegen deze vonnissen, zonder de rechter-commissaris hierin te kennen. De rechter-commissaris is hiervan op de hoogte geraakt, doordat een aantal schuldeisers een artikel 69-verzoek heeft ingediend waarin zij de rechter-commissaris hebben verzocht de curator te verbieden de hogerberoepsprocedures voort te zetten. Direct op 9 juli 2026 heeft de rechter-commissaris de curator op de hoogte gesteld van het artikel 69-verzoek en de curator verzocht per ommegaande mee te delen hoe hij haar heeft gekend in het instellen van hoger beroep. Omdat de curator op 10 juli 2026 nog niet had gereageerd, heeft de rechter-commissaris hem een herinnering gestuurd en verzocht uiterlijk 13 juli 2026 om 10.00 uur een reactie te geven.

Op 13 juli 2026 heeft de curator gereageerd. Hij gaf aan dat hij de beoordeling van een op 30 maart 2026 ingediend verzoek van schuldeisers tot ontslag van hem als curator wilde afwachten voordat hij de rechter-commissaris zou belasten met de hogerberoepsprocedure. Op 3 juli 2026 heeft de zitting in verband met het ontslagverzoek plaatsgevonden en de rechtbank heeft tijdens de mondelinge behandeling kenbaar gemaakt over twee weken uitspraak te doen. Met de advocaat van de verzoekers tot ontslag is afgesproken dat de appèldagvaarding alvast zou worden uitgebracht om de termijn veilig te stellen. De beslissing om al dan niet hoger beroep in te stellen is – volgens de curator – aan hem. De rechter-

commissaris toetst deze beslissing slechts marginaal.

In reactie hierop heeft de rechter-commissaris op 13 juli 2026 aangegeven dat de curator op grond van artikel 68 lid 3 Fw een machtiging nodig heeft van de rechter-commissaris om (ook in hoger beroep) in rechte op te treden. Ook heeft de rechter-commissaris geschreven dat de curator de rol van de rechter-commissaris miskent. Diezelfde dag heeft de curator uitgelegd waarom hij de rechter-commissaris niet direct heeft geïnformeerd over de vonnissen en zijn excuses aangeboden.

Op 17 juli 2026 heeft de rechtbank het door de schuldeisers ingediende verzoek tot ontslag van de curator afgewezen. De rechter-commissaris heeft op 11 augustus het artikel 69-verzoek afgewezen, met als motivering dat zij onvoldoende informatie heeft om de kansen in de procedure te kunnen inschatten.

In het faillissementsverslag van 12 augustus 2026 heeft de curator opgenomen dat hij hoger beroep heeft ingesteld en dat de rechter-commissaris het artikel 69-verzoek gemotiveerd heeft afgewezen. Hierop heeft de rechter-commissaris verzocht het faillissementsverslag aan te passen, omdat het verslag ten onrechte impliceert dat de rechter-commissaris heeft ingestemd met de hogerberoepsprocedure. Uiteindelijk, na een aantal tekstvoorstellen van de curator en aanpassingsverzoeken van de rechter-commissaris, is het faillissementsverslag gecorrigeerd.

Op 16 september 2026 heeft de curator de grieven tegen het vonnis van 20 mei 2026 aan de rechter-commissaris doen toekomen. De curator heeft aangegeven dat hij het op prijs stelt als de rechter-commissaris de grieven alvast bestudeert. Nadat hij ‘groen licht’ heeft gekregen van Dienst Justis, kennelijk in het kader van de Garantstellingsregeling Curatoren, zal de curator om een procesmachtiging vragen. De rechter-commissaris heeft hierop laten weten de grieven pas te bestuderen nadat het verzoek om een procesmachtiging is ingediend. In deze procedure verzoekt de rechter-commissaris, vanwege de hierboven weergegeven feiten, om het ontslag van de curator. Ten tijde van de mondelinge behandeling van dat verzoek heeft de curator nog steeds geen verzoek om een procesmachtiging ingediend.

De curator voert verweer tegen het ontslagverzoek. Volgens hem is er geen sprake van een eerlijk proces in de zin van artikel 6 EVRM; omdat de rechtbank van de rechter-commissaris het verzoek beoordeelt, zijn er geen zwaarwegende omstandigheden die zijn ontslag rechtvaardigen en voldoet het verzoek niet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Ook meent de curator dat hij schade lijdt door het handelen van de rechter-commissaris.

De rechtbank wijst het ontslagverzoek toe. Van strijd met artikel 6 EVRM is geen sprake. Een verzoek tot verwijzing is afgewezen. Ook is een wrakingsverzoek niet in behandeling genomen en is een tweede wrakingsverzoek kennelijk ongegrond verklaard. De rechtbank

overweegt dat artikel 73 Fw geen beoordelingsmaatstaf geeft voor het ontslag van de curator. Volgens de curator moet sprake zijn van 'zwaarwegende omstandigheden' die ontslag rechtvaardigen, maar dat beoordelingskader nuanceert de rechtbank. De rechtbank overweegt dat zij bij de beoordeling van een ontslagverzoek algemene rechtsbeginselen in acht moet nemen, waaronder de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit en het evenredigheidsbeginsel. De rechtbank mag niet lichtvaardig gebruikmaken van de in artikel 73 Fw gegeven bevoegdheid.

Het handelen van de curator, in onderling verband en samenhang bezien, rechtvaardigt zijn ontslag. De curator heeft de rechter-commissaris onvoldoende geïnformeerd en hij heeft gedurende een half jaar niet verzocht om een procesmachtiging. Ook het uitbrengen van een appèldagvaarding geldt als optreden in rechte waarvoor een machtiging van de rechter-commissaris is vereist. Met zijn handelen/nalaten heeft de curator de rechter-commissaris niet in de gelegenheid gesteld haar toezichthoudende taak te vervullen. De gedachte achter het machtigingsverzoek is dat de rechter-commissaris vooraf in volle omvang toetst of een ingrijpende handeling als het voeren van een procedure moet plaatsvinden met het oog op de belangen van de boedel en andere bij het faillissement betrokken belangen. De rechter-commissaris betrekt daarbij de rechtmatigheid, doelmatigheid en doelgerichtheid van het handelen van de curator. Door nog steeds niet om een machtiging te hebben gevraagd en met zijn stelling dat de rechter-commissaris het verzoek slechts marginaal toetst, blijft de curator de taak en rol van de rechter-commissaris miskennen. Gelet op de aard en ernst van het handelen/nalaten van de curator, is een ontslag proportioneel en evenredig.

H.J. de Kloe, november 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant
Datum uitspraak: 28-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:10470
Zaaknummer: C/02/20/257 F en C/02/20/258 (E)
Rechters: P.W.A. van Geloven
Advocaten: D.P.W.H. Cremers
Wetsartikelen: 68 lid 3 Fw, 69 Fw, 73 Fw en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Geen aansprakelijkheid voor onzorgvuldigheden bij afkoop levensverzekeringen, omdat curator bevoegd zou zijn de polissen af te kopen

Een incassogemachtigde van ABN AMRO heeft twee levensverzekeringen afgekocht van een failliete natuurlijke persoon, terwijl ABN AMRO niet (meer) bevoegd was zich te verhalen op deze polissen. De incassogemachtigde heeft ook een brief geantedateerd. De rechtbank overweegt dat de incassogemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld, maar niet aansprakelijk is tegenover de schuldenaar omdat deze geen schade heeft geleden. Had de incassogemachtigde de polissen niet afgekocht, dan zou de curator dat hebben gedaan op grond van artikel 22a Fw.

Een natuurlijke persoon was persoonlijk failliet. Twee levensverzekeringen van de schuldenaar waren verpand aan ABN AMRO in verband met een woningfinanciering. De incassogemachtigde van de bank heeft deze polissen namens de bank afgekocht nadat de schuld bij de bank was afgelost en het pandrecht tenietgegaan. De afkoopwaarde is, voor zover deze aan de boedel toekwam, in de boedel gevloeid. De schuldenaar heeft in deze procedure de incassogemachtigde en bank in rechte betrokken en schadevergoeding gevorderd in verband met de onterechte afkoop van de levensverzekeringen.

De incassogemachtigde heeft erkend een brief geantedateerd te hebben, om te voldoen aan de eis van artikel 7:984 lid 1 BW, op grond waarvan afkoop alleen mogelijk is nadat de pandhouder de verzekeringnemer ten minste vier weken van tevoren op de hoogte heeft gesteld van zijn voornemen tot afkoop. De rechtbank overweegt dat de incassogemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door de polissen af te kopen terwijl de vordering van de bank was voldaan. Dat een brief is geantedateerd is meer dan onzorgvuldig. Hiervoor heeft de incassogemachtigde ook haar excuses aangeboden.

De rechtbank wijst toch de vorderingen af, omdat de schuldenaar geen schade heeft geleden.

Had de incassogemachtigde de polissen niet afgekocht, dan zou de curator dat hebben gedaan op grond van artikel 22a Fw. De schuldenaar komt ook geen beroep toe op kansschade. Weliswaar is de schuldenaar de mogelijkheid ontnomen de afkoop aan de rechtbank voor te leggen op grond van artikel 67 Fw, maar de kans dat het zou zijn gelukt de afkoop tegen te houden is te klein. Uitgangspunt van artikel 22a Fw is dat levensverzekeringen uitwinbaar zijn. Dat is alleen anders als de verzekeringnemer hierdoor onredelijk benadeeld wordt. Daarvan is niet snel sprake als de levensverzekering niet nodig is voor verzorging van de oude dag of van nabestaanden. In dit geval betroffen de polissen kapitaalverzekeringen die bedoeld waren om de terugbetaling van de lening aan de bank zeker te stellen. Afkoop van de polissen door de curator zou daarom mogelijk zijn geweest. Nu aannemelijk is dat de curator de levensverzekeringen ook zou hebben uitgewonnen, heeft de schuldenaar geen schade geleden.

H.J. de Kloe, november 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 21-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:14822
Zaaknummer: C/10/716557 / HA ZA 26-246
Rechters: P.D. Olden
Advocaten: H. Weisfelt en J.W. Achterberg
Wetsartikelen: 22a Fw, 67 Fw, 6:162 BW en 7:984 BW

RECHTSPRAAK

Vordering tot ontbinding huurovereenkomst en ontruiming woning moet tegen curator worden ingesteld

Eisers hebben een vordering tot ontbinding van een huurovereenkomst en ontruiming van een woning ingesteld tegen een natuurlijke persoon die failliet is. De kantonrechter overweegt dat de vordering ingesteld moet worden tegen de curator en anders geen rechtskracht heeft tegen de boedel. Eisers worden in de gelegenheid gesteld zich uit te laten over de betekenis van het faillissement voor de procedure.

Een natuurlijke persoon huurt sinds 1 oktober 2022 een woning. Op 16 september 2025 is het faillissement van de huurder uitgesproken. In deze procedure vorderen eisers, die kennelijk verhuurder zijn van de woning, onder meer ontbinding van de huurovereenkomst en ontruiming in verband met een huurachterstand. De huurder erkent de achterstand maar meent dat de huurovereenkomst niet zou moeten worden ontbonden. Volgens de huurder is het faillissement inmiddels opgeheven en gaat hij weer aan de slag als zzp'er/kraanmachinist.

De kantonrechter overweegt dat, voordat een inhoudelijke beoordeling kan plaatsvinden, eerst van belang is welke gevolgen het faillissement heeft voor de procedure. Uit het Centraal Insolventieregister blijkt namelijk niet dat het faillissement is geëindigd. Het uit de huurovereenkomst voortvloeiende huurrecht is een vermogensrecht dat in de boedel valt. Een vordering tot ontbinding van een dergelijke overeenkomst is daarom een vordering die rechten of verplihctingen uit de boedel heeft en moet daarom worden ingesteld tegen de curator. Een veroordeling van de gefailleerde heeft op grond van artikel 25 lid 2 Fw geen rechtskracht tegenover de boedel. Bij een vordering tot ontruiming is de boedel mogelijk niet betrokken, maar voor verwijdering van zaken die tot de boedel behoren moet ook een vordering tegen de curator worden ingesteld.

De kantonrechter stelt eisers in de gelegenheid zich uit te laten over de betekenis van het faillissement voor de voortzetting van de procedure.

H.J. de Kloe, november 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 13-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:30073
Zaaknummer: K/4502/12231599
Rechters: mr. J.M. Meester
Wetsartikelen: 25 Fw en 40 Fw

RECHTSPRAAK

Tijdig verzoek tot verlenging afkoelingsperiode houdt stand

Rechtbank Rotterdam over de verlenging van een WHOA-afkoelingsperiode: wanneer is het verzoek tijdig, en hoe wegen de belangen van schuldeisers en leasemaatschappijen?

Acht vennootschappen uit een concern met activiteiten in de wegenbouw en op- en overslag zoeken bescherming tegen verhaalsacties tijdens een besloten WHOA-traject. De liquiditeitsproblemen bij de werkmaatschappijen (verzoeksters) werken door naar de holdingvennootschappen. Tegelijkertijd verschillen aandeelhouders van mening over de herstructurering. In vier beschikkingen laat de rechtbank Rotterdam zien hoe de benodigde rust wordt gewaarborgd, zonder aandeelhoudersrechten verder te beperken dan noodzakelijk.

Op 3 oktober 2025 kondigt de rechtbank wegens spoedeisendheid een tijdelijke afkoelingsperiode af, in afwachting van de eindbeslissing (ECLI:NL:RBROT:2025:15816). Een aanvullende beperking van stemrechten acht zij voorlopig niet nodig: de afkoelingsperiode verhindert reeds de uitoefening van aan het pandrecht verbonden rechten en stemrechten. Als aandeelhouder houdt Koninginneweg Holding c.s. slechts de helft van de aandelen en heeft zij niet zonder meer een beslissende stem.

Op 5 november 2025 volgt een afkoelingsperiode van vier maanden, gerekend vanaf 3 oktober 2025, voor alle verzoeksters (ECLI:NL:RBROT:2025:15817). De onderlinge financiële verwevenheid maakt bescherming ook voor de holdings noodzakelijk. De voortzetting van de gedreven ondernemingen biedt uitzicht op een hogere schuldeisersuitkering. Ook hebben verzoeksters verklaard en onderbouwd dat hun lopende verplichtingen kunnen worden voldaan gedurende de verzochte afkoelingsperiode. De door verzoeksters ex artikel 379 Fw verzochte (maatwerk)voorzieningen houden een opschorting van het stemrecht van Koninginneweg c.s. in. De rechtbank wijst zowel de maatwerkvoorzieningen als de aanstelling van een observator af. De afkoelingsperiode verhindert dat het stemrecht op de aandelen, dat nog niet is overgegaan, overgaat op de pandhouder. Onredelijke obstructie door Koninginneweg Holding c.s. als aandeelhouder en houder van een pandrecht op de aandelen is onvoldoende aannemelijk gemaakt, aldus de rechtbank. Koninginneweg Holding

c.s. kan als aandeelhouder namelijk enerzijds de totstandkoming van (een) WHOA-akkoord(en) niet op onredelijke wijze voorkomen of belemmeren en mag anderzijds – zolang van zodanige obstructie geen sprake is – haar aandeelhoudersbevoegdheden uitoefenen. Verder is ter zitting gebleken dat partijen zich bereid verklaren tot mediation.

Op 26 januari 2026 vragen verzoeksters om verlenging van de afkoelingsperiode. Omdat zij concrete verhaalsacties en opeising van onmisbare goederen vrezen, bepaalt de rechtbank op 2 februari 2026 voorlopig dat de afkoelingsperiode voortduurt tot de eindbeslissing (ECLI:NL:RBROT:2026:15021).

In de slotbeschikking van 12 februari 2026 (ECLI:NL:RBROT:2026:15022) verduidelijkt de rechtbank dat een tijdig ingediend verlengingsverzoek volstaat voor een aansluitende verlenging. De beslissing hoeft niet vóór afloop van de eerdere termijn te vallen. Verhaalsacties tussen de laatste dag van de eerder bepaalde afkoelingsperiode en een beschikking tot verlenging van de afkoelingsperiode hebben – achteraf bezien – in strijd met de verlengingsbeschikking plaatsgevonden en zullen in voorkomende gevallen leiden tot aansprakelijkheden. Daarom blijven verhaalsacties in genoemde periode doorgaans uit en bestaat er in de regel geen grond voor het treffen van een tijdelijke voorziening. Partijen die tot verhaal willen overgaan, kunnen de rechtbank om opheffing van de afkoelingsperiode dan wel om een machtiging verzoeken. De rechtbank heeft op 2 februari 2026, bij wijze van tijdelijke voorziening, de afkoelingsperiode verlengd nadat hierom bij herhaling werd gevraagd door verzoeksters. Hiermee heeft de rechtbank uitsluitend beoogd aan alle betrokkenen duidelijk te maken dat als uitgangspunt geldt dat wordt gewacht met verhaalsmaatregelen totdat de rechtbank op een tijdig ingediend verzoek om verlenging van de afkoelingsperiode heeft beslist.

Ingevolge artikel 376 lid 5 Fw dient de rechtbank thans te beoordelen of aannemelijk is gemaakt dat belangrijke vooruitgang is geboekt bij de totstandkoming van de akkoorden. Naar het oordeel van de rechtbank hebben verzoeksters dit voldoende aannemelijk gemaakt met hun onderbouwde betoog dat de aandeelhouders inmiddels op één lijn zitten en dat op basis van beter inzicht in de kosten en ontvangsten van het afgelopen jaar en januari 2026 de contouren van akkoordvoorstellen zijn bepaald, dat aan de Belastingdienst en ING Bank N.V. een concept akkoord is gepresenteerd en dat er een financieringsaanbod ligt, dat niet alleen voorziet in de financiering van de akkoorden maar ook in de verschaffing van werkkapitaal na de herstructurering. De rechtbank is verder van oordeel dat is voldaan aan de vereisten van artikel 376 lid 4 Fw. De verlenging van de afkoelingsperiode wordt toegewezen tot 3 juni 2026.

De leasemaatschappijen, waaronder BNP Paribas Leasing Solutions, verzetten zich tegen de afkoelingsperiode, omdat verzoeksters alleen rente betalen en aflossingen op financial lease

opsparen. De rechtbank acht de leasemaatschappijen niet wezenlijk geschaad: zekerheidsrechten, getaxeerde overwaarde, verzekeringsdekking en medeverbonden groepsvennootschappen bieden bescherming. Ondanks oplopende leaseschulden en afnemende overwaarde verwacht zij per saldo een positief effect van voortzetting. Het oordeel berust daarmee op de concrete financiële onderbouwing en zekerheden, niet op een algemene vrijstelling van betaling van lopende leasetermijnen.

E. Ayerdem, november 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 12-02-2026
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:15022
Zaaknummer: C/10/713914 HO RK 26/33 ea
Rechters: P.J. Neijt, M. Aukema en S. Boot
Advocaten: mr. J. van den Dolder
Wetsartikelen: 376 Fw, 379 Fw, 380 Fw en 370 Fw

RECHTSPRAAK

Curator slaagt niet in aantonen onjuistheid derdenverklaring bij executoriale beslaglegging onder de Staat. Met wenk

Een curator heeft een vordering op de bestuurder van een gefailleerde vennootschap. De Staat der Nederlanden heeft gelden geïnd die in het kader van een strafrechtelijke verdenking tegen de bestuurder door de Oostenrijkse autoriteiten in beslag genomen waren. De curator legt executoriaal beslag onder de Staat tot verhaal van zijn vordering op de bestuurder, maar de Staat verklaart niets aan de bestuurder schuldig te zijn. De curator betwist de derdenverklaring van de Staat op verschillende gronden, maar de rechtbank komt tot de conclusie dat de geïnde gelden in het vermogen van de Staat zijn gevloeid en het beslag dus inderdaad geen doel getroffen heeft.

Inleiding

In november 2006 worden twee Nederlanders in Oostenrijk aangehouden op verdenking van witwassen, nadat zij voor de derde keer in korte tijd een groot bedrag aan contanten proberen te storten bij een Oostenrijkse bank. Zij hebben op dat moment circa € 2,25 miljoen in een koffer bij zich. Dit geld wordt door de Oostenrijkse autoriteiten in beslag genomen. Bij twee eerdere gelegenheden hadden zij al in totaal € 3.049.000 aan contanten gestort op verschillende bankrekeningen, waarvan twee op naam van één van de verdachten (hierna: 'de bestuurder'). Ook op deze banktegoeden wordt beslag gelegd.

De strafvervolging wordt overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten. Het Openbaar Ministerie (OM) doet verschillende rechtshulpverzoeken aan de Oostenrijkse autoriteiten om beslag te leggen op de contanten en de banktegoeden, onder meer met het oog op mogelijke verbeurdverklaring of ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel. Dit leidt tot verschillende Oostenrijkse rechterlijke beslissingen over de beslagen.

Op 27 juni 2008 ondertekent de bestuurder tegenover Nederlandse politieambtenaren een afstandsverklaring. Daarin verklaart hij als eigenaar vrijwillig afstand te doen van de in Oostenrijk in beslag genomen gelden die op zijn naam staan, alsmede van zijn aandeel in het geld dat in de koffer is aangetroffen.

In december 2013 sluit het OM met de bestuurder een transactie in de zin van artikel 74 Sr. Een van de voorwaarden daarvan is dat de inbeslaggenomen gelden, inclusief rente, aan de Staat worden overgedragen. De bestuurder voldoet echter niet tijdig aan de voorwaarden, zodat de transactie niet definitief tot stand komt. Uit het vonnis blijkt niet aan welke transactievoorwaarde(n) de bestuurder niet tijdig heeft voldaan.

In juli 2014 verzoekt het OM de Oostenrijkse bank om de banktegoeden aan de Staat over te maken, onder verwijzing naar de afstandsverklaring van de bestuurder. De bank geeft daaraan geen gevolg. In april 2017 ondertekent de bestuurder vervolgens een onherroepelijke betalingsopdracht, maar ook daaraan geeft de bank geen uitvoering.

In augustus 2017 stelt een officier van justitie een proces-verbaal op, waarin hij op grond van artikel 116 lid 2 sub c Sv gelast dat met de inbeslaggenomen gelden wordt gehandeld als waren zij verbeurdverklaard.

De waarde van de inbeslaggenomen contanten, die inmiddels was gegiraliseerd, wordt in augustus 2020 door de Oostenrijkse autoriteiten overgemaakt aan het Nederlandse OM. Voor de banktegoeden moet de Staat echter een procedure tegen de Oostenrijkse bank voeren. Die procedure leidt in november 2023 tot een voor de Staat gunstige uitspraak, waarna ook de banksaldi worden overgemaakt aan het OM.

Derdenbeslag

Op 10 oktober 2023 wordt een vennootschap waarvan de bestuurder enig aandeelhouder en bestuurder is, failliet verklaard. De faillissementscurator verkrijgt op 13 maart 2024 een uitvoerbaar bij voorraad verklaard verstekvonnis, waarbij de bestuurder wordt veroordeeld om € 657.465, vermeerderd met wettelijke rente, aan de curator te betalen.

Op 11 september 2024 legt de curator ter executie van dit vonnis derdenbeslag onder de Staat. Volgens de curator behoren de gelden die oorspronkelijk in Oostenrijk in beslag zijn genomen nog steeds aan de bestuurder toe, omdat de Staat deze niet rechtsgeldig in eigendom heeft verkregen.

De Staat verklaart echter dat het beslag geen doel heeft getroffen, omdat er geen rechtsverhouding bestaat waaruit de bestuurder een vordering op de Staat heeft of kan

verkrijgen. De curator begint daarop een verklaringsprocedure op grond van artikel 477a lid 2 Rv. Hij vordert dat de Staat een gerechtelijke verklaring aflegt en wordt veroordeeld tot afdracht van hetgeen volgens de rechtbank onder het beslag valt.

Standpunten van partijen

De curator betoogt dat de afstandsverklaring van de bestuurder, in combinatie met de last van de officier van justitie om met de gelden te handelen als waren zij verbeurdverklaard (art. 116 lid 2 sub c Sv), niet tot eigendomsverkrijging door de Staat heeft geleid. Volgens hem kleven aan de toepassing van deze strafvorderlijke regeling verschillende gebreken, in ieder geval voor zover het gaat om een bedrag dat € 1.039.201,90 te boven gaat. De Staat zou de gelden daarom nog steeds voor de bestuurder houden.

Subsidiair stelt de curator dat zijn beslag rust op een eventuele vordering van de bestuurder uit hoofde van artikel 33c lid 2 Sr, voor het geval de gelden alsnog verbeurd worden verklaard.

De Staat voert drie mogelijke grondslagen voor zijn eigendomsverkrijging aan:

(a) De gelden zijn op grond van artikel 116 lid 2 sub c Sv aan de Staat vervallen, doordat met de gelden is gehandeld als waren zij verbeurdverklaard.

(b) De afstandsverklaring van de bestuurder kan worden aangemerkt als een akte van cessie van diens vorderingen op de Oostenrijkse bank. Het OM heeft van die cessie mededeling gedaan aan de bank door haar in juli 2014 aan te schrijven en de afstandsverklaring mee te sturen.

(c) De bestuurder heeft zich door zijn afstandsverklaring verbintenisrechtelijk jegens de Staat verplicht om de inbeslaggenomen gelden aan de Staat te doen toekomen. Aan die verplichting is uitvoering gegeven toen de gelden in 2020 respectievelijk 2023 daadwerkelijk aan het OM werden overgemaakt.

Volgens de Staat zijn de gelden dus uiterlijk eind 2023 in zijn vermogen gevloeid, voordat de curator derdenbeslag legde.

De beoordeling

Stelplicht en verzwaarde motiveringsplicht

De rechtbank stelt voorop dat in een verklaringsprocedure als bedoeld in artikel 477a lid 2 Rv de stelplicht en de bewijslast ten aanzien van de onjuistheid van de derdenverklaring in

beginsel op de beslaglegger rusten. In dit geval dus: op de curator. Maar de derde-beslagene die de stellingen van de beslaglegger weerspreekt, heeft wel een verzwaarde motiveringsplicht: hij dient de juistheid van zijn verklaring en zijn verweer tegen de stellingen van de beslaglegger zo veel mogelijk te onderbouwen met gegevens en bescheiden als bedoeld in de artikelen 476a lid 2 en 476b lid 2 Rv.

Eigendomsverkrijging langs strafvorderlijke weg

De rechtbank behandelt vervolgens eerst de door de Staat aangevoerde eigendomsverkrijging op grond van artikel 116 lid 2 sub c Sv. Volgens de rechtbank kan toepassing van deze bepaling inderdaad tot gevolg hebben dat de eigendom van inbeslaggenomen voorwerpen overgaat op de Staat. Dit volgt uit de parlementaire geschiedenis en de rechtspraak van de Hoge Raad en het past ook binnen de opsomming van wijzen van eigendomsverkrijging in artikel 3:80 BW.

Ook bij een internationale inbeslagneming zou dus sprake kunnen zijn van een geldige publiekrechtelijke titel voor eigendomsverkrijging door de Staat. De rechtbank kan echter niet vaststellen dat in dit geval aan alle vereisten daarvoor is voldaan, omdat niet alle relevante Oostenrijkse rechterlijke beslissingen en stukken uit het rechtshulptraject zijn overgelegd. Gelet op de verzwaarde motiveringsplicht van de Staat lag het op de weg van de Staat om deze stukken in het geding te brengen. Nu dat niet is gebeurd, kan de Staat zich niet met succes op de strafvorderlijke grondslag voor eigendomsverkrijging beroepen.

Cessie

De rechtbank laat het beroep van de Staat op cessie (van de vordering van de bestuurder op de Oostenrijkse bank waar de girale gelden oorspronkelijk stonden) onbesproken. De rechtbank komt namelijk tot de conclusie dat de derde grondslag waarop de Staat zich beroept – de verbintenisrechtelijke betekenis van de afstandsverklaring van de bestuurder – in ieder geval slaagt.

Verbintenisrechtelijke verplichting om de gelden aan de Staat te laten toekomen

De rechtbank overweegt dat de bestuurder op 27 juni 2008 als rechthebbende ten overstaan van een politieambtenaar vrijwillig en schriftelijk afstand heeft gedaan van het inbeslaggenomen geld in Oostenrijk dat op zijn naam staat en het aan hem toekomende deel van het contante geld in de koffer, zulks met het kennelijke doel deze gelden aan de Staat te doen toekomen. Zijn strafrechtadvocaat heeft de afstanddoening ook aan het OM bevestigd. De rechtbank overweegt dat het OM die afstanddoening ten gunste van de Staat ook heeft aanvaard; dit blijkt volgens de rechtbank (onder meer) uit het feit dat het OM de Oostenrijkse bank onder verwijzing naar de schriftelijke verklaring van afstanddoening heeft verzocht om

de betreffende gelden naar de Staat over te maken. De bestuurder heeft in 2017 ook nog meegewerkt aan het geven van een betalingsopdracht aan de Oostenrijkse bank om het geld aan de Staat over te maken. Er is ook niet gebleken dat de bestuurder daarna ooit nog heeft geprobeerd om zelf aanspraak te maken op de gelden.

In 2020 respectievelijk 2023 zijn de gelden daadwerkelijk in de macht van de Staat gekomen. Nu de bestuurder (op verschillende manieren) te kennen heeft gegeven dat hij wilde dat de gelden aan de Staat toe zouden komen en deze vervolgens ook in de macht van de Staat zijn gebracht, concludeert de rechtbank dat de gelden daarmee onderdeel van het vermogen van de Staat zijn geworden.

Afwijzing overige argumenten curator

De curator heeft nog aangevoerd dat de gelden onverschuldigd aan de Staat zijn betaald, omdat de Oostenrijkse beslagen niet correct zijn afgewikkeld en de bestuurder onbevoegd of onverplicht opdracht tot betaling zou hebben gegeven. Dat betoog wordt verworpen: de bestuurder had vrijwillig afstand gedaan van de gelden en de Staat had die afstand aanvaard. Daarmee is volgens de rechtbank voor de bestuurder een verplichting ontstaan om te bewerkstelligen dat de gelden in het vermogen van de Staat zouden vloeien.

De curator stelde zich subsidiair op het standpunt dat het gelegde derdenbeslag geacht moet worden te rusten op de vordering van de bestuurder op de Staat uit hoofde van artikel 33c lid 2 Sr. Dat artikel voorziet in een schadevergoeding voor een verdachte, indien die door verbeurdverklaring van een goed onevenredig zwaar in zijn vermogen wordt getroffen. De rechtbank wijst dat standpunt van de curator af, omdat in deze casus van een daadwerkelijke verbeurdverklaring geen sprake was.

De beslissing

De rechtbank concludeert dat de curator onvoldoende heeft onderbouwd dat de Staat een onjuiste derdenverklaring heeft afgelegd. De vorderingen van de curator worden afgewezen.

Wenk

Blijkens de tekst van dit vonnis hebben de curator en de Staat ervoor gekozen om uitgebreid te discussiëren over de vraag of de uit Oostenrijk ontvangen gelden wel of niet in het eigen vermogen van de Staat terecht zijn gekomen. Ook de rechtbank plaatst de kern van haar beslissing in de sleutel van het ‘eigendom’ van de gelden (r.o. 5.7: *“Hierom concludeert de rechtbank, met de Staat, dat alle in Oostenrijk onder [naam 1] inbeslaggenomen gelden uiterlijk eind 2023 in het vermogen van de Staat zijn gevloeid.”*)

Dit, terwijl voor de verklaringsprocedure toch eigenlijk alleen maar relevant is of de beslagene op het moment van de beslaglegging een vordering op de derde-beslagene had (dan wel een rechtsverhouding waaruit nog rechtstreeks een vordering zou gaan voortvloeien). De vraag hoefde dus niet te zijn of de gelden uit Oostenrijk in het vermogen van de Staat terecht waren gekomen, de echt relevante vraag was of in het vermogen van de Staat nog *een schuld aan de bestuurder* zat. De in 2008 door de bestuurder ondertekende schriftelijke afstanddoening maakt het vrij eenvoudig om op díe vraag een ontkennend antwoord te geven (indien nodig: op grond van rechtsverwerking), zonder dat er veel aandacht hoeft te worden gegeven aan de manier waarop de gelden van Oostenrijk naar Nederland zijn gekomen en de vraag of er een rechtsgeldige publiekrechtelijke grond voor eigendomsverkrijging (overeenkomstig art. 3:80 lid 3 BW) aanwezig was.

Dit vonnis lijkt dus wat ingewikkelder te zijn geworden dan eigenlijk nodig was.

Het voordeel is dat de Rechtbank Den Haag daardoor enkele stichtelijke overwegingen kon wijden aan de stelplicht van de beslaglegger, verzwaarde motiveringsplicht van de derde-beslagene, en de stelplicht en het bewijsrisico in geval van bewijsnood aan de kant van de curator. Dat de derde-beslagene bij het betwisten van stellingen van de beslaglegger in een verklaringsprocedure een verzwaarde motiveringsplicht heeft (r.o. 5.1) vloeit voort uit de wet, zoals de rechtbank overweegt, maar is ook in lijn met de in de jurisprudentie ontwikkelde ‘domeinleer’ (vgl. bijv. HR 8 juli 2022, ECLI:NL:HR:2022:1058 en conclusie A-G 15 november 2024, ECLI:NL:PHR:2024:1178, punt 3.6.). Als de bewijzen omtrent een gesteld feit binnen het (exclusieve) domein liggen van de partij die het feit betwist, zal dat bewijs door die betwistende partij naar voren moeten worden gebracht; gebeurt dat niet, dan worden de stellingen van de andere partij in beginsel voor waar aangenomen.

In r.o. 5.7 illustreert de rechtbank dat deze regel niet zomaar omgekeerd kan worden toegepast. Het enkele feit dat bewijzen *buiten* het bereik liggen van een partij (in dit geval: de curator), betekent niet dat deze daarom moet worden ontheven van zijn plicht om een stelling of betwisting te motiveren. Bij een informatietekort dat niet aan de wederpartij te wijten is, blijft de stel- en onderbouwingsplicht (c.q. het bewijsrisico) in volle omvang berusten bij de partij die zich op de rechtsgevolgen van een gesteld feit beroept.

I.F.M. Lakwijk, november 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 11-02-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:2629

Zaaknummer: C/09/684404 / HA ZA 25-370
Rechters: M.J. Alt-van Endt
Advocaten: G.L. van Weverwijk en G.C. Nieuwland
Wetsartikelen: 477a lid 2 Rv, 476a lid 2 Rv, 476b lid 2 Rv, 116 lid 1 Sv, 3:80 BW en 33c lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Vorderingen curator tegen (indirect) bestuurder op grond van artikel 2:248 BW en gestelde koopovereenkomst afgewezen

Geen aansprakelijkheid (indirect) bestuurder ex artikel 2:248 BW: ondernemen met kleine marges moet mogelijk zijn en strengere keuringseisen waren niet voorzienbaar. Ook is geen koopovereenkomst met de curator tot stand gekomen.

In deze zaak spelen twee discussiepunten: bestuurdersaansprakelijkheid en de vraag of na het faillissement een koopovereenkomst tot stand is gekomen.

Comitec Sailing B.V. exploiteerde zeilschepen uit de zogeheten bruine vloot. Comitec GmbH was bestuurder van de gefailleerde vennootschap en gedaagde was bestuurder van de Duitse vennootschap (hierna samen te noemen: 'gedaagden'). In november 2022 kocht Comitec Sailing B.V. het zeilschip [scheepsnaam 1], dat grondig moest worden gerenoveerd. In november 2023 huurde zij het zeilschip [scheepsnaam 3].

Op 1 december 2023 besloot de minister van Infrastructuur en Waterstaat dat alle schepen van de bruine vloot vóór 1 april 2024 opnieuw moesten worden gekeurd, na twee dodelijke ongevallen in 2022. Volgens gedaagden kwam de sector hierdoor feitelijk stil te liggen en stortte de omzet in. Comitec Sailing B.V. werd op 18 juli 2024 failliet verklaard. Na het faillissement hebben de curator en gedaagden onderhandeld over het kopen van schepen.

De curator vordert een verklaring voor recht dat gedaagden aansprakelijk zijn voor het faillissementstekort, primair op grond van artikel 2:248 BW en daarnaast op grond van artikel 2:9 BW en 6:162 BW, en een hoofdelijke veroordeling tot betaling van een voorschot van € 100.000 op het faillissementstekort. De curator vordert bovendien van gedaagde een schadevergoeding van € 65.000 wegens een tekortkoming in de nakoming van gestelde koopovereenkomsten over de schepen [scheepsnaam 1] en [scheepsnaam 2] (koopprijs volgens de curator € 110.000,-), die volgens hem buitengerechtelijk zijn ontbonden.

De rechtbank overweegt dat zij rechtsmacht heeft op grond van artikel 6 lid 1 Insolventieverordening (EU) 2015/848, omdat de vorderingen rechtstreeks voortvloeien uit de in Nederland geopende insolventieprocedure. Op grond van artikel 7 lid 1 IVO is Nederlands recht van toepassing.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft het bestuur zijn taak niet kennelijk onbehoorlijk vervuld. De rechtbank hanteert de maatstaf uit het *Panmo*-arrest (ECLI:NL:HR:2001:AB2053): van kennelijk onbehoorlijk bestuur is alleen sprake als geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden zo zou hebben gehandeld. Bovendien volgt uit de wetsgeschiedenis dat het bestuur moet hebben gehandeld met de (objectieve) wetenschap dat de schuldeisers zouden worden benadeeld (r.o. 5). Het moet altijd mogelijk zijn om een onderneming te starten, ook als dat in een branche is waar de winstmarges klein zijn en waar externe financiering op voorhand moeilijk kan worden verkregen. Daarnaast zegt de verdeling van de geldelijke inbreng op zichzelf niets over de wijze waarop het bestuur is gevoerd (r.o. 5.9). De aankoop van de [scheepsnaam 1] en de huur van de [scheepsnaam 3] waren middelen om omzet te genereren; dat nog grote investeringen nodig waren om de [scheepsnaam 1] in de vaart te brengen, maakt dat niet anders. Gedaagden zijn geen verplichtingen aangegaan die zij op dat moment niet konden betalen. Het bestuur heeft het ene schip gekocht en het andere gehuurd vóór de aanscherping van de keuringseisen, en beslissend is wat het bestuur op het moment van handelen voorzag of kon voorzien. De conclusie is dat er geen sprake is van onbehoorlijke taakvervulling (r.o. 5.10).

De rechtbank komt hierdoor niet toe aan de vraag of er sprake was van een oorzakelijk verband. Zij oordeelt dat voor de bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:9 BW en artikel 6:162 BW dezelfde maatstaf geldt als voor artikel 2:248 BW. Ook langs die weg slaagt de vordering dus niet. De vordering tot een voorschot strandt.

De rechtbank beoordeelt voorts of een overeenkomst tot stand is gekomen tussen de curator en gedaagde. Zij past daarbij de maatstaf uit het *Bunde/Erckens*-arrest (ECLI:NL:HR:1976:AC5835) toe (r.o. 5.15). Voor de beantwoording van de vraag of een overeenkomst tot stand is gekomen, zijn de wederzijdse verklaringen en gedragingen van partijen bepalend, bezien in het licht van hetgeen zij daaruit redelijkerwijs mochten afleiden.

Naar het oordeel van de rechtbank mocht de curator niet gerechtvaardigd verwachten dat gedaagde in privé zijn wederpartij was. Gedaagde had in zijn eerste e-mail van 9 september 2024 vermeld dat hij optrad namens Comitec GmbH, en uit de eigen conceptovereenkomst van de curator van 15 oktober 2024 blijkt dat gedaagde een nader te noemen vennootschap zou vertegenwoordigen (r.o. 5.18). Bovendien hadden gedaagden bij e-mail van 21 oktober 2024, dus vóór 24 oktober 2024 (het moment waarop volgens de curator wilsovereenstemming

was bereikt), duidelijk gemaakt dat zij de [scheepsnaam 1] alleen vrij van rechten van derden wilden kopen (r.o. 5.19). De curator wist dat SRF een retentierecht uitoefende op het schip. Hij mocht daarom niet verwachten dat aan de voorwaarden was voldaan waaronder gedaagden de [scheepsnaam 1] zouden kopen (r.o. 5.20).

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator af, want er is geen sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur en er is geen overeenkomst tot stand gekomen. De curator wordt veroordeeld tot betaling van de proceskosten van € 11.152. De proceskostenveroordeling is uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

D.R.C. Smit, november 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 21-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:6575
Zaaknummer: C/08/343479 / HA ZA 26-11
Rechters: H. Bottenberg-Van Ommeren
Advocaten: M.L. Dingemans en T. Kressin
Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Selectieve betalingen via cashpool in zicht van faillissement

In de aanloop naar het faillissement van twee werkmaatschappijen worden via een cashpool bedragen overgemaakt naar hun moedervennootschap. De moedervennootschap verrekent de ontvangen bedragen met haar rekening-courantvorderingen op de werkmaatschappijen. Het hof oordeelt dat sprake is van onrechtmatige selectieve betalingen waarvoor de moedervennootschap en de bestuurder hoofdelijk aansprakelijk zijn.

Binnen een concern werden twee werkmaatschappijen en hun moedervennootschap gefinancierd door Rabobank. Onderdeel van de financiering was een zogenoemd *zero balancing-arrangement*. Daarbij werden positieve banksaldi van de werkmaatschappijen dagelijks automatisch overgeboekt naar de bankrekening van de moedervennootschap (*sweeping*), terwijl negatieve banksaldi van de werkmaatschappijen vanuit de bankrekening van de moedervennootschap werden aangevuld (*topping*). Op die manier stonden de bankrekeningen van de werkmaatschappijen aan het einde van iedere dag op nul. De bedragen die naar de moedervennootschap werden overgeboekt, werden in rekening-courant verrekend met de schulden van de werkmaatschappijen aan de moedervennootschap.

Vanaf het moment dat duidelijk werd dat de faillissementen van de werkmaatschappijen te verwachten waren, zijn nog aanzienlijke bedragen van de werkmaatschappijen naar de moedervennootschap overgeboekt en verrekend. Op 19 mei 2020 werden de werkmaatschappijen failliet verklaard. De curator stelt dat de moedervennootschap op grond van artikel 54 Fw niet bevoegd was tot verrekening, omdat zij schulden van Rabobank aan de werkmaatschappijen had overgenomen nadat zij niet langer te goeder trouw was. Daarnaast stelt de curator dat sprake is van onrechtmatige selectieve betalingen, omdat de cashpool werd voortgezet terwijl de faillissementen al te verwachten waren en de moedervennootschap daarmee bewust boven andere schuldeisers werd bevoordeeld. De curator spreekt zowel de moedervennootschap als de bestuurder aan en vordert betaling van in totaal ruim € 277.000.

De rechtbank had de vorderingen afgewezen. Volgens de rechtbank was geen sprake van

schuldoverneming in de zin van artikel 54 Fw. De rechtbank achtte daarbij van belang dat artikel 54 Fw beoogt te voorkomen dat schulden worden overgenomen om een verrekeningsmogelijkheid te creëren, terwijl de moedervennootschap geen bemoeienis had met de automatische overboekingen en evenmin is gebleken dat zij destijds met het arrangement had ingestemd *met het doel om* een verrekeningsmogelijkheid te creëren. Ook was volgens de rechtbank geen sprake van onrechtmatige selectieve betalingen, omdat de overboekingen automatisch plaatsvonden en alle schuldeisers tot aan het faillissement waren voldaan.

Naar aanleiding van het hoger beroep dat de curator heeft ingesteld, komt het hof tot een ander oordeel. Het oordeelt dat zowel de moedervennootschap als de bestuurder aansprakelijk is wegens onrechtmatige selectieve betalingen. Volgens het hof moeten de verrekeningen als betalingen worden aangemerkt. Dat de overboekingen automatisch plaatsvonden, doet daar niet aan af. Vanaf 8 mei 2020 wist of behoorde de bestuurder te weten dat de faillissementen te verwachten waren. Desondanks liet de bestuurder de cashpool bewust doorlopen, zodat de moedervennootschap nog betalingen ontving. Ook koos de bestuurder bewust de faillissementsdatum van 19 mei 2020, zodat werd voorkomen dat de moedervennootschap later in de maand negatieve banksaldi van de werkmaatschappijen moest aanvullen. Volgens het hof kan de bestuurder hiervan een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt. Ook de moedervennootschap handelde onrechtmatig door de betalingen te laten voortduren en Rabobank niet eerder te informeren. Het hof veroordeelt de moedervennootschap en de bestuurder daarom hoofdelijk tot betaling van in totaal ruim € 243.000 aan de curator. Of artikel 54 Fw aan de verrekeningen in de weg stond, laat het hof in het midden.

S.J. van den Boogert, november 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden
Datum uitspraak: 06-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:6407
Zaaknummer: 200.357.621
Rechters: J.P.H. van Driel van Wageningen, N.M. Brouwer en G.R. den Dekker
Advocaten: C.W. Houtman en I. Koumans
Wetsartikelen: 54 Fw en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

WHOA. Toewijzing tweede verzoek tot homologatie liquidatieakkoord

Verzoekster is niet-ontvankelijk bij het eerste verzoek tot homologatie, omdat de Belastingdienst geen stem had uitgebracht en de rechtbank het niet onaannemelijk achtte dat de Belastingdienst de enige 'in the money-klasse' was. Het tweede verzoek tot homologatie van het liquidatieakkoord wordt toegewezen. De Belastingdienst is niet in the money en geen van de afwijzingsgronden is van toepassing.

In dit WHOA-traject is meermaals een beroep gedaan op de faciliteiten van de WHOA om een zogeheten liquidatieakkoord tot stand te brengen. De onderneming van verzoekster is niet langer levensvatbaar en een liquidatieakkoord is in het belang van de gezamenlijke schuldeisers. Een afkoelingsperiode was noodzakelijk, omdat een schuldeiser aangaf over te gaan tot executie (ECLI:NL:RBZWB:2026:3458). Die afkoelingsperiode werd in een latere uitspraak met twee maanden verlengd (ECLI:NL:RBZWB:2026:9676).

Bij de behandeling van het eerste verzoek tot homologatie verklaarde de rechtbank verzoekster niet-ontvankelijk (ECLI:NL:RBZWB:2026:9675). Het niet tijdig stemmen van de Belastingdienst lag daaraan ten grondslag. De rechtbank achtte het niet onaannemelijk dat de Belastingdienst een uitkering in faillissement zou krijgen. Nu niet was aangetoond dat de Belastingdienst *out of the money* was, zorgde het niet tijdig (in)stemmen van de Belastingdienst ervoor dat onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat was voldaan aan de ontvankelijkheidseis uit artikel 383 lid 1 Fw. Een gebrekkige cijfermatige onderbouwing van het liquidatiescenario leidde namelijk tot onduidelijkheid over de vraag of de Belastingdienst *in the money* was. De rechtbank oordeelt voorts dat dit, gezien het brede draagvlak voor het akkoord en het feit dat de Belastingdienst voornemens was om in te stemmen, ‘een teleurstellende uitkomst’ is. De rechtbank oordeelt dat het bepaalde in artikel 369 lid 5 Fw aan de behandeling van een nieuw – en nader onderbouwd – verzoek niet in de weg staat.

Binnen een maand werd wederom een verzoek tot homologatie ingediend

(ECLI:NL:RBZWB:2026:9679). Bij dat verzoek had verzoekster drie uitgewerkte liquidatiescenario's gevoegd. In geen van die scenario's zou de Belastingdienst een uitkering ontvangen in faillissement. De rechtbank achtte het daarmee voldoende aannemelijk dat de Belastingdienst niet *in the money* was. Verzoekster was daarom ontvankelijk in haar verzoek, omdat er ook geen andere *in the money*-klasse bestond. Na een summiere inhoudelijke beoordeling homologeert de rechtbank het akkoord.

E. Dogan, november 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant
Datum uitspraak: 29-09-2026
ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:9679
Zaaknummer: C/02/452028 HO RK 26-320 (E)
Rechters: M.D.E. Leppens, M.N.A. Ebben en L. Mundt
Advocaten: C.R.G. Gäbler en M.L.A. Brick
Wetsartikelen: 376 Fw, 369 lid 5 Fw en 383 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Schenking appartementsdeel aan kinderen is paulianeus en buitengerechtelijke vernietiging heeft goederenrechtelijk effect

Een man heeft binnen een jaar voor zijn faillietverklaring zijn 50%-eigendomsdeel in een Duits appartementencomplex om niet aan zijn vier minderjarige kinderen overgedragen. De rechtbank oordeelt dat aan de vereisten van artikel 42 Fw is voldaan en dat de curator de schenking en daaropvolgende levering rechtsgeldig buitengerechtelijk heeft vernietigd.

De curator stelt dat de overdracht een onverplichte rechtshandeling was. Gefailleerde voert aan dat hij op grond van een overeenkomst uit 2017 verplicht was het appartementsdeel aan zijn kinderen over te dragen. In die overeenkomst was bepaald dat de woning bij onder meer ziekte of andere onvoorziene omstandigheden aan de kinderen zou worden overgedragen. De rechtbank ziet in die overeenkomst echter onvoldoende aanknopingspunten voor een verplichting om in oktober 2023 zijn 50%-eigendomsdeel om niet aan zijn kinderen over te dragen. In de overeenkomst wordt wel gesproken over overdracht van de woning, maar niet over een schenking of overdracht om niet. Ook is onvoldoende duidelijk gemaakt dat er in 2023 was voldaan aan de in de overeenkomst genoemde voorwaarde van ziekte. De rechtbank komt daarom tot het oordeel dat de overdracht een onverplichte rechtshandeling is in de zin van artikel 42 Fw.

Omdat de schenking binnen eenn jaar voor de faillietverklaring heeft plaatsgevonden, wordt op grond van artikel 45 Fw vermoed dat gefailleerde wist of behoorde te weten dat benadeling van schuldeisers het gevolg zou zijn. Ook los daarvan had gefailleerde dit volgens de rechtbank moeten weten, omdat een vermogensbestanddeel van aanzienlijke waarde zonder tegenprestatie uit zijn vermogen is verdwenen.

De rechtbank overweegt ten slotte dat de buitengerechtelijke vernietiging naar Nederlands recht terugwerkt tot het moment waarop de rechtshandeling is verricht en goederenrechtelijk

effect heeft. Het appartementsdeel is daardoor met terugwerkende kracht teruggevallen in het vermogen van de boedel. Met andere woorden: gefailleerde is altijd eigenaar gebleven. Een afzonderlijke teruglevering is niet nodig. De rechtbank merkt op dat de uitkomst naar Duits recht anders zou kunnen zijn. Maar omdat partijen zich daarover niet hebben uitgelaten, laat de rechtbank dit punt verder onbesproken.

N. Gamliël, november 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 14-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:6406
Zaaknummer: C/08/339575 / HA ZA 25-355
Rechters: A.M. van Diggele
Advocaten: F. Hoff en M.B. Bollen
Wetsartikelen: 42 Fw, 45 Fw, 47 Fw, 3:53 BW en 3:84 BW